

Bink

Nathalie Kokke

1.

Jezus redt!

Grote, witte letters op een rood bord herinneren mij aan de man die ruim tweeduizend jaar geleden voor onze zonden is gestorven, zonder bevredigend resultaat. Een oudere, blonde man schreeuwt vanachter het bord voorbijgangers toe, die zich op deze vrijdagochtend in september naar hun werk haasten. Wat hij precies te melden heeft, dringt niet volledig tot me door, maar het zijn vast psalmen uit het Oude Testament en zijn interpretatie daarop.

Woorden uit een vergeten tijd, vertaald naar hedendaagse teksten. Of, beter gezegd, hedendaagse haat en nijd. Alles is een zonde, tegenwoordig. Heb je een ander of geen geloof? Een zonde. Houd je zoveel van iemand van het eigen geslacht dat je jouw leven met hem of haar wilt delen? Zonde. Helaas denken veel mensen er zo over. Maar vandaag even niet. Deze ochtend negeert het stadsvolk de zelfbenoemde profeet om zo snel mogelijk van A naar B te komen. Want tijd is geld, zo luidt een van de regels van het huidige "testament". Tijd is geld, geld is erkenning, erkenning is macht. Zonder geld ben je niets. Om geld te krijgen heb je werk nodig. Fatsoenlijk werk, waarvoor je op zijn minst veertig uur in een kubus opgesloten zit om mensen telefonisch lastig te vallen. Kortom, zonder werk heb je geen leven.

Ik vraag mezelf af: hoeveel mensen zullen er dan op dit moment levenloos zijn?

De brandende ogen van de blonde profeet trekken me uit mijn gedachten. Een afkeurende blik. Gefrustreerd door zijn gefaalde poging om zielen te winnen, snauwt hij: 'Waar sta je naar te staren?'

Licht verbouwereerd verplaats ik mijn gewicht van mijn ene been naar het andere. Ik kijk om me heen en deins terug als de man plots voor me staat.

'Rot op! Doe de mensheid een lol en ga terug naar waar je vandaan komt, stuk ongedierte!'

‘Tot zover het Leviticus 19:18,’ mompel ik terug.

De man knippert een aantal keren met zijn ogen. Hij opent zijn mond om iets terug te zeggen, maar sluit hem na een paar seconden.

‘Gij zult niet wraakzuchtig of haatdragend zijn tegenover –’ begin ik, maar de man knipt me bruut af.

Een dikke wijsvinger zweeft vlak boven mijn neus, zodat ik even scheel kijk. De eigenaar klemt zijn kaken zo stevig op elkaar, dat ik bang ben dat zijn ondergebit zijn bovengebit zal vermorzelen.

‘Lees mij NIET de les over wat er in de Heilige Schriften staat,’ slist hij.

Het lijkt alsof er enkele minuten voorbijgaan waarin wij elkaar aanstaren, maar in werkelijkheid zullen het vast slechts seconden zijn. Hij grist zijn bord van de grond, draait zich om en loopt met stevige tred weg. De mensenmassa voor hem lijkt zich te splijten, zoals het water dat Mozes spleet toen hij zijn volk uit Egypte wegvoerde.

Ook ik draai me om en baan me een weg over Sunset Boulevard. Ik passeer het imposante Blessed Sacrament Church en zigzag door de straten tot ik de bekende, felgekleurde vlaggen van het Gay & Lesbian Center zie. Op de trap zit een tiener, net niet oud genoeg om tot de volwassenen gerekend te worden, net niet jong genoeg om als een kind behandeld te worden. Ik ga naast haar zitten. Ze kijkt op.

‘Goeiemorgen, Bink,’ groet ze, terwijl ze een sigaret tussen haar zachtroze lippen steekt om een hijs te nemen.

Ik pluk hem uit haar mond en inhaleer. De jongedame kijkt me met vragende, bruingroene ogen aan.

‘Jij mag nog niet roken,’ zeg ik.

Een grijns verschijnt op haar gezicht. Ditmaal steelt zij de sigaret uit mijn mond.

‘Jij bent mijn vader niet.’

‘Als het wel zo zou zijn, hadden we hier niet gezeten.’

Ik staar voor me uit terwijl ik me voorstel hoe anders het geweest zou zijn als ik wél iemand had om voor te zorgen. In dat geval had ik vast geknokt om een baan te krijgen, hadden we onderdak en zou ik niet hoeven te schooien om voedsel.

Een speelse duw tegen mijn arm brengt me terug naar de werkelijkheid.

‘Hé, je had me beloofd niet zo depressief te zijn,’ zegt mijn jonge lotgenote zacht.

‘Je kunt een oude hond geen nieuwe trucjes leren, Shilo. Ik ben mijn hele leven al depressief, daar zal nooit een eind aan komen.’

Shilo slaakt een zucht en staat op om naar binnen te gaan. Haar vaalrode sweater is veel te groot voor haar slanke verschijning en ook haar spijkerbroek valt ruim. Het is haar manier om zichzelf te verstoppen voor de rest van de wereld. Verdwijnen is wat ze wil, al heeft ze het nog niet toegegeven. Verdwijnen, zodat de demonen uit haar verleden haar niet meer kunnen vinden, en hopen dat ze alles ooit vergeten kan.

Ondanks dat ik haar al een paar jaar ken, weet ik nog steeds niet alles van haar. Het enige wat ze me heeft toevertrouwd is dat haar ouders zijn overleden en haar familie haar in de steek heeft gelaten.

Ze heeft het vertrouwen in anderen verloren. Waarom zou ze ook, iedereen die ze lief heeft gehad, heeft haar verlaten. Ik neem het haar dan ook niet kwalijk dat ze mij niet alles vertelt.

‘Ga je mee naar binnen?’ vraagt ze me uit gewoonte, al weet ze wat mijn antwoord zal zijn. Ik schud mijn hoofd en hijs mezelf omhoog aan de metalen trapleuning.

‘Ik ga de straat weer op. Moet nog even wat dingen regelen.’

‘Verdovend of stimulerend?’

Ik kijk haar aan en bestudeer haar engelachtige gezicht. Haar woorden passen niet bij haar verschijning, al doet ze nog zo haar best om stoer over te komen.

‘Wat denk je zelf?’

Ze kijkt me op een overdreven bedenkelijke manier aan en wrijft met haar hand over haar kin, alsof ze alle potentiële antwoorden in overweging neemt voordat ze tot een conclusie komt.

‘Gezien het tijdstip en je huidige ... uiterlijk ... denk ik dat je op zoek gaat naar stimulerende middelen.’

‘Mijn uiterlijk? Hoe dat zo?’ vraag ik haar, terwijl ik mijn hand door mijn haren haal. Ik voel dat het dunner is dan vorige week.

‘Nou, je wallen hangen zo’n beetje op je knieën, je bent lijkbleek, je ziet eruit alsof je dagen niet gegeten hebt.’

Ik hou mijn handen op zodat ze stopt met praten. Eigenlijk had ik het ook niet moeten vragen. Ik weet dat ik er niet goed uitzie, maar word er niet graag mee geconfronteerd. Daarvoor ben ik een net een iets te grote ijdeltuit.

‘Ik ben er vandoor. Hou je taai vandaag.’

‘Komt goed, zorg jij er nou maar voor dat je jezelf niet kapot maakt.’

‘Ik weet me al jaren te redden.’

Ik kijk toe hoe ze het pand betreedt en draai me pas om wanneer ze uit het zicht is verdwenen.

De mensen lopen als mieren door de straten van Hollywood. Zwarte mieren in maatpakken en kokerrokken. Als ik een grote winkelruit passeer, kijk ik automatisch naar de man in de weerspiegeling. Zijn ijsblauwe ogen liggen diep en de jukbeenderen steken uit. Het dunne, bruine haar hangt deels voor zijn ogen. Een oud Ramones-shirt verhult zijn torso, maar laat een paar knokige armen onbedekt. De geraffelde pijpen van zijn versleten spijkerbroek hangen losjes over zwarte sneakers.

Ik zucht en de vermoeide man in de ruit kopieert mijn bewegingen. Hij loopt nog even naast me, totdat ik de straat oversteek en mezelf focus op roze sterren die de donkergrijze stoep versieren. Namen van mensen die meer geluk in het leven hebben gehad dan ik flitsen voorbij, maar blijven niet hangen. De donkere stenen maken plaats voor lichtgrijze stoeptegels. Wanneer ik in mijn ooghoek een bekend hekwerk zie, kijk ik omhoog naar een appartementencomplex. Achter de eerste ruit op de derde verdieping zie ik een mollige, getinte dame zitten. Ze kijkt me aan en wuift. De kust is veilig, ik mag naar haar appartement komen.

‘Dag jongen!’ roept ze hartelijk als ik over de galerij naar haar toe loop. Ze gooit haar armen om me heen. Een vorm van affectie waar ik, zelfs na tien jaar, nog steeds niet aan gewend ben. ‘Kom binnen, kom!’

‘Dank je, Rosanna.’

Ik glimlach naar haar, stap de donkere, rokerige hal binnen en laat mijn ogen wennen aan het gebrek aan licht voordat ik verder loop. Het ruikt naar een vreemde mix van Cubaanse sigaren, wiet en specerijen. Ergens in het appartement speelt een radio Latijnse muziek.

Nog voor ik het in de gaten heb, worden mijn schouders vastgegrepen en sta ik oog in oog met Rosanna's man, een forse kerel van één meter negentig. Het wit van zijn ogen en perfecte gebit steken af tegen zijn donkerbruine huid. Pas wanneer zijn mond vervormt tot een welgemeende glimlach, grijns ik terug.

'Broeder! Wat kan ik voor je doen? Kom, ga zitten. Rosanna, haal koffie.'

Rosanna verdwijnt achter een kralengordijn terwijl ik plaatsneem in een donkerbruine, suède fauteuil. De man, Efron genaamd, gaat in een leren bank tegenover mij zitten. Hij buigt voorover om zijn sigarendoos te pakken.

'Vertel het eens, broeder.'

'Ik heb spul nodig, Efron. Coke, Pep, XTC, wat dan ook, zolang ik maar even door kan gaan.'

Efron buigt opnieuw voorover en kijkt me strak aan.

'Volgens mij ben je lang genoeg doorgegaan, kerel. Je krijgt niets van me.'

Ik zak onderuit en slaak een diepe zucht.

'Jij bent de enige dealer die me weigert iets te verkopen, weet je dat?'

'Ik ben ook de enige dealer die zijn klanten als broeders ziet. Wil je jezelf kapot maken? Ga vooral je gang, maar ik help daar niet aan mee.'

'Ik ken mijn eigen grenzen.'

'Je verliest ze uit het oog, Bink. Kijk naar jezelf, je ziet er slecht uit! Slaap je eigenlijk wel?'

'Bar weinig.'

Rosanna haalt me uit mijn concentratie. Ze zet twee grote koppen koffie op het tafeltje dat tussen ons in staat. Ik neem een slokje en gruwel van de sterke, bittere smaak. De vrouw glimlacht en schenkt er wat koffiemelk bij.

‘Weet je wat,’ zegt Efron, nadat hij zijn koffie in één teug op heeft gedronken, ‘ik verwacht verder toch geen bezoek vandaag. Ik draai wel een joint voor je en dan wil ik dat je jezelf wat rust kunt, begrepen?’

‘Hoeveel kost het?’

Hij grinnikt. ‘Als je lief bent en doet wat ik zeg, is het gratis. Je kunt je geld wel voor betere dingen gebruiken. Voedsel bijvoorbeeld.’

‘Dat klopt.’

Ik kijk toe hoe Efron opstaat en uit de ladekast naast hem een metaalen doosje tevoorschijn haalt. Hij plaatst de inhoud op het tafeltje. Bedreven verkruimelt hij een paar wiettoppen en mengt er wat shag doorheen om het samen met een tip in een vloeitje te rollen.

‘Zo, alsjeblieft.’

Hij overhandigt mij de pretsigaret, zodat ik deze nog een paar keer op tafel kan tikken voordat ik hem aansteek. Ik zak nog verder onderuit en neem een paar trekken.

‘Goed spul,’ merk ik op en voel hoe de stoffen meteen hun werk doen.

‘Alleen het beste, broeder.’

Ik staar naar het bijzettafeltje naast me. Op het robijnrode lakentje dat eroverheen is gedrapeerd, staan verschillende snuisterijen. Een klassiek tafellampje met eveneens rode kap verlicht het stilleven: een klein boekje waarvan ik de titel niet kan ontcijferen, een loep met bronzen handvat, een rozenkrans met houten kralen en een fotolijstje. Ik ga rechtop zitten om naar de afbeelding te kijken. Zodra ik de trieste ogen van het icoon in het lijstje zie, voel ik me ongemakkelijk en draai me om. Ik voel haar ogen in mijn achterhoofd branden. Rosanna legt haar zachte hand op mijn schouder.

‘Gaat het, jongen?’ vraagt ze zacht. Ook Efron heeft nu zijn aandacht weer op mij gevestigd.

Ik schud mijn hoofd.

‘Kun je dat lijstje weghalen?’ vraag ik.

Het tweetal kijkt naar het tafeltje.

‘Wat, stoort de Heilige Maagd je?’ vraagt Efron met gefronste wenkbrauwen. ‘Ik dacht dat je rooms-katholiek was?’

‘Ben ik ook. Althans, zo ben ik opgevoed.’

‘Wat is dan het probleem?’

‘Ik krijg gewoon een naar gevoel zodra ik haar afbeelding zie.’

‘Hoezo dat?’

Ik haal mijn handen door mijn haar en begin me steeds onrustiger te voelen.

‘Efron, alsjeblieft.’

‘Vertel me eerst waarom.’

Nu branden ook de ogen van de man in mijn huid. Ik kan me niet meer inhouden en doe iets waar ik me in tien jaar tijd niet aan heb gewaagd: ik schreeuw tegen hem.

‘Haal *godverdomme* dat onding weg!’

Ik zie de reusachtige man als een grote, donkere massa uit de bank opstaan en voel het bloed uit mijn gezicht wegtrekken. Mijn oren beginnen te suizen. Ergens in de verte hoor ik een vrouwenstem. Ik smeeek om vergiffenis, al weet ik niet of ik het hardop uitspreek, of dat ik mijn stem alleen maar in mijn hoofd hoor. Het enige wat ik nog waarneem is Efron.

Efrons ogen die lijken te branden van woede.

Efrons enorme handen die zich tot vuisten ballen.

Efrons kloppende aders in zijn nek en op zijn gladde, kale voorhoofd.

Mijn lichaam lijkt even te zweven en dan wordt alles zwart.

2.

Wees gegroet, Maria, vol van genade.

De Heer is met U.

Gij zijt de gezegende onder de vrouwen

en gezegend is Jezus,

de Vrucht van Uw schoot.

Heilige Maria, Moeder van God,

bid voor ons, zondaars,

nu en in het uur van onze dood.

Amen.

Er hangt een mufte lucht in de kleine, donkere kamer. Ik lig op mijn buik en kan me niet bewegen. Het is alsof ik verdoofd ben, al voel ik de stof van het verharde badstoffen laken onder mij tegen mijn naakte borstkas schuren. Ik probeer rond te kijken om een herkenningspunt te ontdekken. Uit het niets verschijnt er een hand die mijn gezicht in de lakens drukt. Mijn adem stokt. Met moeite krijg ik mijn hoofd nog iets gedraaid, zodat ik door mijn neus kan ademen en door de dikke, ruwe vingers heen kan kijken. Het enige wat ik kan ontdekken is een kleine poster boven iets wat op het versleten hoofdbord van een bed lijkt. Vanuit de poster kijkt een vrouw me triest en teleurgesteld aan. Ze draagt een blauw gewaad, een witte hoofddoek en ze lijkt te bidden.

Een enorme pijn in mijn onderlijf overdondert me. Het voelt alsof ik doormidden word gescheurd. Ik open mijn mond om te schreeuwen, maar er volgt geen geluid. In plaats daarvan snak ik naar adem en kijk naar de vrouw op de poster. Ik begin te bidden en hoop dat ze me hoort. Dat ze me verlost van de pijn en dat ik dit nooit meer hoef mee te maken. De hand duwt nu nog harder op mijn hoofd en ik hoor iemand achter mij praten. Wat men zegt, weet ik niet, maar het klinkt bedrei-

gend. De pijn wordt me teveel. Ik kan niet meer. Ik wil niet meer. Ik sluit mijn ogen en geef op.

Ik geef op, tot de pijn plotseling verdwijnt, evenals de hand en de mufte, penetrante lucht. Een zachte stem probeert me te wekken. Als ik mijn ogen open, zie ik het bezorgde gezicht van Rosanna boven me. Ze veegt voorzichtig met een koude doek over mijn gezicht en probeert het dikke litteken op mijn rechterwang te vermijden. Ik lig niet langer in het donkere kamertje, maar in een lichte slaapkamer. Hier zijn de kruidige geuren van de woonkamer overmeesterd door een aangenaam aroma.

‘Gaat het weer een beetje, lieverd?’ fluistert ze. ‘Je zweet helemaal.’

Ik knik.

‘Nare droom. Waar is Efron?’

Een kleine glimlach verschijnt op haar gezicht.

‘Ik heb hem even buiten gegooid om af te koelen. Het had niet veel gescheeld, of je was wat tanden kwijt en een aantal gebroken botten rijker.’

‘Dat had ik kunnen weten. Het was stom van me om tegen hem te schelden.’

‘Oh, schelden mag je gerust, zolang je de naam van de Heer maar niet misbruikt.’

‘Ik zal het onthouden.’

In stilte kijken Rosanna en ik elkaar aan. Haar hand rust op mijn wang en ze streelt lichtjes met haar duim over mijn huid. Ze straalt liefde en compassie uit. Het liefst zou ik al deze gevoelens in me op willen nemen. Ik zucht en leg mijn hand over de hare.

‘Hoe kan het nu toch dat zo’n prachtige vrouw dit leven lijdt?’ vraag ik me hardop af.

Rosanna grinnikt zacht en er verschijnt een roze blos op haar lichtbruine wangen. Ze is al vijftenzestig, maar nog steeds zo verlegen als een schoolmeisje.

‘Niet iedereen in deze situatie is gevoelloos, jongen.’

‘Dat begrijp ik. Maar waarom verzorg je een junk die je man heeft uitgescholden in jullie eigen huis? Waarom zijn jullie zo gastvrij? Waar-

om laat Efron mij niet gewoon mijn leven verknallen? Ik bedoel, ik ben immers maar een klant. Voor mij tien anderen.'

Rosanna perst haar lippen op elkaar. Haar hand beweegt zich naar een gouden, ovaal amulet die op haar borst rust. Ze opent hem en toont me een piepklein fotootje van een lachende jongeman. Hij lijkt op een jongere versie van Efron.

'Deze jongen is de reden,' vertelt ze me. 'Dit is ... dit was onze zoon. Wij zijn met deze handel begonnen om hem een goed leven te kunnen geven. Hij heeft een goede opleiding gevolgd. Is cum laude geslaagd voor een opleiding tot laborant. Hij had een huis, een baan, een mooie vrouw... Tot hij veranderde. Ondanks dat wij zo open over drugs praat-ten, gebruikte hij in het geheim cocaïne. Dat accepteerden wij. Wat Efron niet accepteerde, was dat hij op ons neerkeek alsof wij niets waard waren en daarbij ook nog geld van ons verduisterde. Uiteindelijk liepen de ruzies over geld en respect zo hoog op, dat Efron hem de deur heeft gewezen.' Een traan glijdt over Rosanna's wang. Ze haalt diep adem en vertelt verder. 'Onze zoon ging met de verkeerde mensen om. Dealers die geen mensen zien, maar dollartekens. Op een zekere avond kreeg hij een psychose. Hij heeft toen zijn vrouw neergeschoten en daarna zelfmoord gepleegd.'

Rosanna begint te snikken en houdt haar amulet stevig vast.

'Zijn dood kon niemand wat schelen. Niemand behalve ons. Hij was ons kind, net zoals jij iemands kind bent!'

Ik ga rechtop zitten en trek haar naar me toe om haar te troosten.

'Ik wil het niet op mijn geweten hebben dat ik andermans kind heb vermoord! Ik wil ze beschermen,' stamelt ze, haar armen om mijn nek gevouwen. 'Ik heb gefaald als moeder, ik moet het goedmaken!'

'Nee.'

Ik pak haar schouders voorzichtig beet en duw haar zacht naar achteren, zodat we elkaar aan kunnen kijken. Haar ogen zijn naar de grond gericht.

'Rosanna, kijk me aan,' beveel ik. 'Alsjeblieft.'

Ze slikt haar laatste tranen weg en haar donkerbruine ogen ontmoeten die van mij, wachtend op wat ik te zeggen heb. Ditmaal leg ik mijn hand op haar wang.

‘Je bent een geweldige vrouw en je hebt niet gefaald als moeder, geloof me.’

Mijn eigen adem stukt. Onbewust citeer ik de woorden die tot mij gericht werden, toen ik te laat was om de zelfmoord van een vriendin te voorkomen.

‘Je hebt alles gedaan wat je kon doen. Hij heeft deze keuze in zijn leven zelf gemaakt. Een slechte keuze, maar volledig de zijne.’

Rosanna droogt haar tranen en knikt. Ze pakt mijn hand en trekt me mee omhoog wanneer ze opstaat. Ze stelt voor dat ik ga douchen, zodat zij nog snel mijn kleding kan wassen en drogen voordat ik weer de straat op ga.

De warme stralen van de douche zorgen ervoor dat mijn botten en spieren een stuk minder pijn doen dan normaal. “Chronische pijn” is het label dat een arts er ooit op heeft geplakt. Een pijn zonder duidelijke oorzaak. Ik vraag me af of zijn diagnose anders was geweest als ik hem over mijn verleden had verteld.

Het liefst zou ik de rest van de dag hier willen blijven staan. Toch dwing ik mezelf ertoe om de kraan dicht te draaien en me af te drogen, ondanks het pijnlijke protest van mijn lichaam. In een veel te grote ochtendjas loop ik het keukentje binnen en sta direct oog in oog met Efron. Hij bekijkt me van top tot teen. Ik krimp in elkaar en durf hem uit schaamte niet aan te kijken.

‘Dit is niet wat je denkt! Het spijt me van daarstraks en –’ stotter ik, totdat ik zijn enorme hand op mijn kruin voel. Ik houd mijn adem in en wacht op zijn volgende actie.

Hij lacht en wrijft over mijn natte haren.

‘Het is al goed. Misschien reageerde ik te fel. Oh, en ik weet best dat je nooit iets met mijn vrouw zal doen, dus maak je maar niet druk.’

Ik kijk op naar de brede grijns op zijn gezicht.

‘Waarom niet? Je hebt een prachtige vrouw.’

Rosanna begint te giechelen. Ze is bezig met het klaarmaken van het middageten. Haar man bekijkt haar en draait zich weer om naar mij.

‘Dat is zo, maar we weten allebei dat je ... nou ja, je weet wel.’

‘Dat ik wat?’

Efron wrijft even over zijn achterhoofd en slaakt een zucht. Enkele seconden gaan in stilte voorbij. Achter zijn brede rug rolt Rosanna met haar ogen.

‘Dat je niet op vrouwen valt.’

Ik voel hoe het bloed naar mijn hoofd stijgt. Om een herhaling van de eerdere ruzie te voorkomen, probeer ik mezelf te kalmeren en mijn stem niet te verheffen.

‘Ik? Niet op vrouwen vallen? Hoe kom je dáár nu weer bij?’

Het duo kijkt me geschokt aan.

‘Maar...’ begint Efron voorzichtig. ‘Je hebt toch seks met mannen?’

‘Ja. Ja, dat klopt, maar dat is anders,’ mompel ik terug, ‘dat is werk. Dat wil nog niet zeggen dat ik ook op mannen val.’

‘Ik snap het niet. Hoe kun je nou de liefde bedrijven met iemand op wie je niet verliefd kunt worden?’

Ik voel hoe mijn maag zich om begint te keren. Fragmenten uit een ver verleden proberen door een gesloten deur heen te breken en sijpelen langs de kieren. Door mijn keel te schrapen worden nare gedachten overstemd en voor even weggeveegd.

‘Dat is geen liefde bedrijven, maar domweg neuken. Verstand op nul, je ding doen en geld ontvangen. Klaar.’

Rosanna voelt zich duidelijk niet op haar gemak en staart geschrokken naar een grote pan met soep. Ik bied mijn excuses voor mijn woordkeuze aan, maar ze reageert er niet op. In plaats daarvan schenkt ze me een zwak glimlachje. Ditmaal is Efron degene die de stilte doorbreekt.

‘Doe je dat nog steeds? Jezelf...’

‘Prostitueren?’

De man plukt nerveus aan een garde die hij van het aanrechtblad heeft gepakt. Het is duidelijk dat beiden het een moeilijk onderwerp vinden. Ik besluit het gesprek te beëindigen en draai me om.

‘Ik moet toch ergens geld vandaan halen. Ik ga even kijken of mijn kleren al droog zijn.’

Terwijl ik naar het washok loop, weet een enkele gedachte alsnog mijn bewustzijn te bereiken. Hoe kan ik zo makkelijk het bed met iemand